

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Ing. J. J.**

proti

žalovanému: **Městský úřad Žďár nad Sázavou**
sídlem Žižkova 227/1, 591 01 Žďár nad Sázavou

o žalobě proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat žalobci doklad o přidělení čísla popisného pro budovu bez čísla popisného nebo evidenčního: garáž, která je součástí pozemku p. č. X, v k. ú. M. Ž., a to ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 2 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V dané věci řeší krajský soud otázku, zda je žalovaný povinen přidělit číslo evidenční nebo popisné stavbě umístěné na pozemku p. č. X v k. ú. M. Ž. - patrové garáži, která byla postavena v rámci stavby hromadných garáží na základě rozhodnutí o přípustnosti stavby

družstevních garáží (100 boxů) ze dne 14. 1. 1976, pro kterou bylo vydáno kolaudační rozhodnutí ze dne 8. 11. 1976.

2. Žalobce se dne 7. 4. 2021 obrátil na žalovaného se žádostí o přidělení čísla popisného nebo evidenčního k předmětné stavbě. Žalovaný v návaznosti na podanou žádost doručil žalobci sdělení ze dne 8. 4. 2021, že se hromadným garážím na území města čísla popisná, orientační, evidenční nepřidělují.
3. Žalobce se u Krajského úřadu Kraje Vysočina domáhal ochrany před nečinností žalovaného. Krajský úřad Kraje Vysočina opatřením ze dne 31. 1. 2022 přikázal žalovanému ve stanovené lhůtě rozhodnout o žádosti žalobce.
4. Po opětovném posouzení žádosti žalobce žalovaný doručil žalobci sdělení ze dne 21. 3. 2022 s tím, že předmětná stavba garáže/garáží byla postavena před platností a účinností zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“). Problematiku číslování tehdy řešila vyhláška č. 97/1961 Sb., o názvech obcí, označování ulic a číslování domů, vydaná na základě zmocnění v § 16 odst. 2 zákona č. 36/1960 Sb., o územním členění státu, která byla účinná od 22. 9. 1961 do 21. 11. 2000. Pravidla pro číslování domů stanovená v § 6 až § 9 citované vyhlášky povinnost číslovat stavby garáží nestanovovala. Zrušena byla až vyhláškou č. 326/2000 Sb., která je dosud v platnosti. Dále žalovaný sdělil, že otázku přidělení čísla předmětné garáží posuzoval i ve vztahu k § 152 odst. 3 zákona o obcích, které stanovuje, že očíslování budov provedené podle předpisů platných do počátku účinnosti (12. 11. 2000) tohoto zákona zůstává i nadále v platnosti. Z daného lze dovodit, že na stavby garáže/garáží realizovaných a povolených k užívání před účinností tohoto zákona o obcích se číslování nevztahuje. Také podle žalovaného nelze odhlédnout od přechodného ustanovení zákona č. 227/2009 Sb., který byl přijat v souvislosti se zákonem č. 111/2009 Sb., o základních registrech, a účinnosti nabyl dne 1. 7. 2010. V přechodném ustanovení je uvedeno: „*Vlastníci stavebních objektů, kterým podle dosavadní právní úpravy nebylo přiděleno číslo popisné ani evidenční a kterým se toto číslo přiděluje, požádají o přidělení čísla do 1 roku ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*“. Ve stanovené roční lhůtě a ani dosud nebyla podána jiná žádost (vyjma žadatele) o přidělení čísla pro stavbu garáže nebo stavby garáží. Dne 14. 03. 2022 stavební úřad projednal problematiku číslování garáží v radě města. Navržený postup - nepřidělovat čísla popisná nebo evidenční garážím postavených na území města před účinností zákona o obcích, vzala rada na vědomí a nestanovila jiný postup. Na základě výše uvedeného posouzení žalovaný dospěl k závěru, že předmětné stavbě garáže na pozemku p. č. X v k. ú. M. Ž., číslo popisné nebo evidenční nebude přidělovat.

II. Argumentace žalobce

5. Žalobce v podané žalobě uvádí, že doručil žalovanému veškeré podklady potřebné k přidělení čísla popisného nebo evidenčního.
6. K argumentaci žalovaného někdejší právní úpravou a přechodným ustanovením žalobce namítá, že smyslem není zakonzervovat minulý stav i do budoucna a budova, která podle původní právní úpravy označena být nemusela, může být označena dodatečně podle nové právní úpravy. Nadto minulá právní úprava nezakazovala garážím číslo popisné nebo evidenční přidělit. Žalobce poukazuje na geometrický plán ze dne 19. 3. 1985, čís. zak. 142-0376-141-841, který sloužil jako podklad pro zákres všech 100 povolených garáží do mapy

evidence nemovitostí. Textová část geometrického plánu počítala s přidělením čísel evidenčních.

7. Žalobce dále namítá, že předmětná garáž splňuje podmínky pro označení domovním číslem podle § 31 odst. 1, 2 a 3 zákona o obcích. Jedná se o budovu, která není příslušenstvím ani součástí jiné budovy. Definice budovy dle zákona o oceňování majetku je v případě garáže naplněna, neboť jde o stavbu, je prostorově soustředěná, má přinejmenším jeden užitkový prostor a je uzavřena obvodovými stěnami a střešní konstrukcí. Zdi garáže jsou nosné a rozhodně se nejedná pouze o příčky. Uvedená skutečnost vyplývá mimo jiné z výše zmíněného geometrického plánu, ve kterém se uvádí, že nové hranice byly v přírodě označeny zdi. Žalobce má za to, že jeho názor plně odpovídá názoru Ministerstva vnitra vyjádřenému v Metodickém doporučení k činnosti územně samosprávných celků, které se týká číslování budov.
8. Žalobce také zmiňuje žalovaným nastíněné „řešení“, které mu bylo ústně oznámeno zaměstnankyní městského úřadu ve Žďáře nad Sázavou při osobním nahlédnutí do spisu dne 17. 3. 2023, tj. požádat o změnu způsobu využití stavby (bez nutnosti následného provedení stavebních úprav) např. na skladové prostory. Takové řešení žalobce neshledává vhodným ani odůvodněným (nevidí žádný důvod k tomu, aby např. sklad měl číslo přiděleno a garáž nikoli, přestože fyzicky se bude jednat o tu samou budovu). Stejně tak za nevhodné „řešení“ považuje přidělit jedno číslo všem budovám sousedních garáží. Analogicky totiž jednotlivé rodinné domy v řadové zástavbě mají rovněž svá samostatná domovní čísla a nikoli pouze jedno „společné“. Po konzultaci s ČÚZK toto ani systém RÚIAN neumožňuje. Předmětná garáž je v katastru vedena jako samostatná budova. V systému RÚIAN má tato budova samostatný kód stavebního objektu i definiční bod.
9. Podle žalobce skutečnost, že žalovaný na žádost odpověděl nepostačuje k závěru, že žalovaný nebyl nečinný. Nečinnost dle názoru žalobce spočívá i v tom, že žalovaný číslo garáže doposud v přiměřené lhůtě nepřidělil, přestože jej podle právních předpisů přidělit měl.
10. Žalobce navrhuje následující výrok rozsudku: *“Soud ukládá městu Žďár nad Sázavou vydat osvědčení - přidělit číslo popisné (eventuelně číslo evidenční) budově na parc. č. X v k. ú. M. Ž..”*
11. Svoji argumentaci, že garáž je budovou, žalobce rozvinul v podáních ze dne 16. 4. 2023, 7. 5. 2023 a ze dne 27. 8. 2023. Doplnil mimo jiné, že v České republice jsou patrně desítky tisíc obdobných staveb, které číslo popisné nebo evidenční mají a žalobci nejsou známy žádné problémy, které by tato skutečnost způsobovala. Žalobce odkazuje na případ Karviné, která aktivně k problematice číslování garáží přistoupila. Usnesení rady města k přidělování čísel popisných nebo evidenčních hromadným garážím není pro danou věc relevantní. Dále žalobce uvedl, že aby byla garáž součástí věci (stavby), je mimo jiné také nutný předpoklad, že stavba jako taková má jeden druh vlastnictví (spoluvlastnictví, výlučné vlastnictví, společné jmění manželů). Garáž jako součást stavby nemůže mít jiného vlastníka, než celá stavba. Vlastníci všech sousedních garáží vlastní stavby samostatně evidované – zapsané v katastru nemovitostí, a nelze je označovat za „spoluvlastníky“. Stavební objekt v RÚIAN je vždy budovou. Evidovaný právní stav je pro veškeré jednání úřadů dle zákona o základních registrech závazný.

III. Argumentace žalovaného

12. Žalovaný uvedl, že dle Organizačního řádu Městského úřadu ve Žďáře nad Sázavou je příslušný přidělovat čísla popisná, orientační a evidenční pro budovy ve městě, včetně

místních částí Městský úřad Žďár nad Sázavou, odbor stavebního a územního plánování (stavební úřad).

13. Žalovaný se ve sdělení ze dne 21. 3. 2022 odvolával na § 152 odst. 3 zákona o obcích, jež odkazuje na předchozí legislativu k číslování budov. Situace se z hlediska informací, poznatků, metodiky ministerstva atd. ve věci přidělení čísla popisného předmětného objektu vyvíjela v závislosti a závěrech zainteresovaných úřadů, institucí, na které se žalobce obracel, což je zřejmé z připojené spisové dokumentace. Rozhodující skutečností je nejen pochybnost žalovaného o druhu stavby z hlediska samostatnosti objektu, ale také závěry šetření ministerstva, které mj. uvádí, že v případě pochybnosti, zda se jedná o samostatnou budovu z hlediska nosných konstrukcí a za předpokladu, že to není možné dle stavební a jiné dokumentace, případně provedeným šetřením doložit, nelze takovéto budově garáží číslo popisné přidělit. Z podkladů dochovaných ve spisovně úřadu, ze znalosti místních poměrů a informací od vlastníků sousedních garáží a dodavatele elektrické energie, je podle žalovaného zřejmé, že budovy hromadných garáží v dané lokalitě jsou zděnými objekty, jejichž obvodové zdivo je nosného charakteru, založené na betonových pasech pod obvodovou stěnou, s jednou společnou podlahou a stejně tak i stropní a střešní konstrukcí. Na jednotlivé garážové boxy jsou objekty rozděleny samostatnými, nezaloženými a nenosnými příčkami, které nejsou vyvedeny nad střešní ani stropní konstrukci. Nejde tedy o samostatnou budovu, které by bylo možné číslo přidělit. Žalobcem odkazovaný geometrický plán nemůže nahradit posouzení o druhu budovy. Žalovaný rovněž poukázal na stanovisko Ministerstva vnitra, které sdělilo ochránci práv, že pracuje na metodice, která by sjednotila postup obecních úřadů
14. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout.
15. Podáním ze dne 21. 6. 2023 žalovaný doložil kopii projektové dokumentace objektu 3, která navazuje na další objekt garáží, který je realizovaný ve stejném technickém provedení a jehož součástí je i předmětná garáž žalobce. Uvedené taktéž vyplývá ze závazného stanoviska hygienika. Předmětná garáž je podle žalovaného součástí jednoho celku a číslo popisné nebo evidenční nelze dle zákona o obcích přidělit.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda nepřidělení čísla popisného nebo evidenčního může být soudně přezkoumáno. Krajský soud vychází z názoru Nejvyššího správního soudu, že *„věcný rozsah tří základních typů žalob v řízení podle s. ř. s. je nutno v pochybnostech vykládat tak, aby pokud možno každý úkon veřejné správy směřující vůči jednotlivci a zasahující do sféry jeho práv nebo povinností (tj. stanovící mu nové povinnosti, které dosud neměl, anebo odmítající jej zbavit určitých povinností, které již má; přiznávající, anebo odmítající mu přiznat určitá jednotlivcem nárokováná práva; jinak zasahující do jeho právem chráněné sféry konáním, anebo opomenutím, tedy mj. i nekonáním v případě, že právo stanovuje povinnost veřejné správy za stanovených podmínek konat, ať již předepsanou formou, anebo fakticky) byl podroben účinné soudní kontrole.“* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98; pozn. zvýraznění provedl krajský soud).
17. Krajský soud zastává názor, že zde musí existovat soudní ochrana žadatele v případě přidělení resp. nepřidělení čísla popisného či evidenčního, neboť nepřidělení potřebného čísla může mít pro žadatele zásadní význam (např. místo trvalého pobytu může být pouze v objektu, který má přiděleno číslo popisné nebo evidenční popřípadě orientační, a který je určen pro

bydlení, ubytování nebo individuální rekreaci - viz § 10 zákona č. 133/2000 Sb. o evidenci obyvatel a o rodných číslech ve znění pozdějších předpisů). V opačném případě by nebyl respektován ústavní požadavek šetření podstaty a smyslu základního práva na soudní ochranu před nezákonným jednáním veřejné správy.

18. Podle § 31a odst. 1 písm. a) zákona o obcích *čísla popisná a evidenční přiděluje obecní úřad v případě nově vzniklé budovy, která je stavbou vyžadující povolení podle stavebního zákona, na základě písemné výzvy příslušného stavebního úřadu. V případech nepodřaditelných pod dané ustanovení (v tzv. ostatních případech) podává vlastník budovy písemnou žádost o přidělení potřebného čísla, jejíž přílohou je geometrický plán a doklad, který osvědčuje, že budova byla uvedena do užívání* [§ 31a odst. 1 písm. b) zákona o obcích].
19. Podle § 31a odst. 3 zákona o obcích *o přidělení čísla popisného, evidenčního nebo orientačního vydá obecní úřad vlastníku budovy písemný doklad.*
20. Podle § 31a odst. 4 zákona o obcích *při zániku budovy obecní úřad přidělená čísla zruší.*
21. Podle § 31a odst. 7 zákona o obcích *k očíslování, přečíslování nebo zrušení číslování budovy dochází zápisem do základního registru územní identifikace, adres a nemovitostí.*
22. Povahou rozhodnutí o přidělení čísla popisného se zabýval Nejvyššího správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 247/2014-57. Dle závěrů Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o přidělení čísla popisného budově není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož se takovým úkonem nezakládají, nemění, neruší, ani závazně neurčují práva nebo povinnosti.
23. Z uvedeného vyplývá, že proti vydání rozhodnutí o přidělení požadovaného čísla tak nepřipadá v úvahu ochrana cestou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Znamená to rovněž, že na vydání „dokladu“ o přidělení čísla popisného nelze aplikovat § 151 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť jak bylo zmíněno výše, rozhodnutí o přidělení čísla popisného nebo evidenčního nemá žádné konstitutivní účinky.
24. Pro pozitivní vymezení povahy úkonu spočívajícího v přidělení nebo nepřidělení požadovaného čísla je podstatné, že k němu dochází v rámci postupu, který není správním řízením.
25. Podle § 180 odst. 2 správního řádu platí, že *pro případ, že podle dosavadních právních předpisů postupují správní orgány v řízení, jehož cílem není vydání rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné a které nelze podle těchto předpisů řešit, podle části čtvrté tohoto zákona.*
26. Postup přidělování čísel popisných nebo evidenčních není zákonem o obcích upraven, tudíž se ve smyslu § 180 odst. 2 správního řádu řídí částí čtvrtou správního řádu (§ 154 - § 158 správního řádu).
27. Podle § 154 správního řádu platí, *jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.*

28. Podle § 155 odst. 3 správního řádu *pokud správní orgán shledá, že nelze vydat vyjádření nebo osvědčení, provést ověření nebo učinit sdělení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly.*
29. Podle § 158 odst. 1 správního řádu platí, že ustanovení části čtvrté správního řádu *se obdobně použijí i v případě, provádí-li správní orgán jiné úkony, které nejsou upraveny v části první, třetí, páté nebo šesté anebo části čtvrté správního řádu.*
30. Znamená to tedy, že přidělení čísla popisného může mít povahu úkonu podle § 154 správního řádu nebo jde o tzv. jiný úkon podle § 158 odst. 1 správního řádu
31. Pokud by měl úkon spočívající v přidělení čísla popisného nebo evidenčního povahu osvědčení, připadala by v dané věci v úvahu ochrana prostřednictvím nečinností žaloby. Osvědčení je totiž jedním ze dvou aktů, které jsou taxativně uvedeny v § 79 odst. 1 s. ř. s.
32. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*
33. Domáhá-li se žalobce vydání rozhodnutí ve věci samé, soud se zjednodušeně řečeno zabývá pouze tím, zda má žalovaný správní orgán povinnost takové rozhodnutí vydat a zda je s jeho vydáním nečinný. Pokud soud shledá na straně správního orgánu nečinnost, nařídí mu vydat rozhodnutí, aniž by jakkoliv předjímal jeho obsah. V případě žaloby požadující vydání osvědčení je však situace jiná. Oproti nečinnosti při vydávání rozhodnutí je rozdíl v tom, že ani samotné osvědčení ani sdělení o tom, že nelze vydat ve smyslu citovaného ustanovení, nejsou přezkoumatelné soudem. Proto se lze domáhat jedině vydání osvědčení o konkrétním obsahu. Podstata nečinnosti zde proto nespočívá v absenci reakce správního orgánu, ale v nevydání požadovaného osvědčení v situaci, kdy na to má adresát právní nárok. Soud tedy musí posoudit nejen vlastní nečinnost správního orgánu, ale i skutečnost, zda má žalobce nárok na vydání osvědčení o určitém obsahu. Soud následně buď přikáže osvědčení vydat, nebo žalobu zamítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, č. 2114/2010 Sb. NSS, a ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 Ans 4/2009-63).
34. Pojem „osvědčení“ správní řád ani s. ř. s. blíže nedefinují. Správní soudy však opakovaně potvrzují názor právní teorie, podle níž se jím rozumí takový úkon správního orgánu, jímž se potvrzují skutečnosti, které jsou v osvědčení uvedeny, a to jak skutečnosti právní, tak i skutkové (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 154/2015-50, č. j. 5 Ans 4/2009-63 z 22. 1. 2010 nebo č. j. 3 As 33/2006-84 ze 7. 11. 2007). Osvědčení je velmi blízké deklaratorním správním rozhodnutím, a o osvědčovaných skutečnostech by nemělo být pochybností nebo sporu, mělo by se jednat o skutečnosti úředně zřejmé; není tedy třeba autoritativního zjištění skutkového stavu věci. Jak ovšem konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2006, č. j. 1 Ans 8/2005-165, publikovaném pod č. 981/2006 Sb. NSS, *„[t]eoretickou úvahu, že osvědčení se vydává tam, kde o věci není sporu, nelze absolutizovat a spíše je na místě ji vykládat tak, že jde o věci, o něž by nemělo být sporu, nebo o věci, o kterých zpravidla nemůže být sporu; v opačném případě by totiž § 79 odst. 1 s. ř. s. v části, v níž umožňuje brojit proti nevydání osvědčení, postrádal smysl. Důraz je naopak zapotřebí položit na to, že osvědčení je úředním potvrzením skutečností, které jsou v něm uvedeny (...).“*

35. „Produktem“ postupu podle zákona o obcích má být vydání písemného dokladu o přidělení čísla popisného, evidenčního nebo orientačního. Obec je povinna příslušná čísla přidělit na základě písemné výzvy příslušného stavebního úřadu (týká se nových staveb) nebo za předpokladu, že žadatel (vlastník budovy) předloží doklady předepsané v zákoně o obcích (týká se tzv. ostatních případů). Takový úkon je podle krajského soudu ryze evidenční a osvědčování. Úkon spočívající v přidělení čísla popisného nebo evidenčního má tedy podle všeho povahu osvědčení ve smyslu § 154 správního řádu.
36. Zbývá posoudit, zda sdělení obce ohledně nepřidělení je „negativním sdělením“ podle § 155 odst. 3 správního řádu nebo zda se může jednat o rozhodnutí o nepřidělení požadovaného čísla ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle krajského soudu v dané věci nepřichází v úvahu, aby na sdělení o nepřidělení požadovaného čísla bylo nahlíženo jako na rozhodnutí v materiálním smyslu. Zvláštní zákony sice mohou stanovit, že v případech, kdy správní orgán nevydá doklad o určitých skutečnostech, neboť pro to nejsou splněny podmínky, se vydává rozhodnutí, ačkoliv podání dotčené osoby k vydání rozhodnutí nesměřovalo, nicméně o takový případ se v dané věci nejedná. Zákon o obcích naznačený postup nepředpokládá. V daném případě tedy vyrozumění žalovaného ze dne 21. 3. 2022 o nepřidělení požadovaného čísla nebylo rozhodnutím ve správním řízení, ale šlo o „negativní sdělení“ podle § 155 odst. 3 správního řádu.
37. Z výše uvedeného tak vyplývá, že je zde možná ochrana nečinností žalobou.
38. Soud ověřil, že u žaloby podané dne 20. 3. 2023 byla splněna podmínka včasnosti (§ 80 odst. 1 s. ř. s.), žaloba obsahuje všechny požadované formální náležitosti a žalobce bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 odst. 1 s. ř. s.).
39. V dané věci je bez pochyby dána rovněž podmínka aktivní legitimace žalobce, který je žadatelem o přidělení čísla popisného nebo evidenčního, a pasivní legitimace žalovaného, který je tím, kdo má mít povinnost o přidělení takového čísla rozhodnout.
40. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), a sice souhlasu účastníků. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, přičemž vycházel z obsahu předloženého správního spisu a podání účastníků.
41. Žaloba je důvodná.
42. Relevantní skutkový stav, tj. průběh vyřizování žádosti žalobce není mezi účastníky sporný. Argumentace žalovaného o důvodech, pro které nelze požadované číslo přidělit se postupně vyvíjela a nyní je předmětem sporu již jen to, zdali je dotčená garáž budovou ve smyslu zákona o obcích, z něhož vyplývá, že faktická existence budovy je pro přidělení požadovaného čísla nezbytná.
43. Podle žalobce hromadné garáže představují stavební objekt, kdy každá z patrových garáží je samostatnou budovou, které je možné přidělit požadované číslo. Žalovaný oproti tomu zastává názor, že budovou je pouze celý objekt hromadných garáží a předmětná garáž je stavební součástí jednoho celku.
44. Krajský soud tak v daném případě bude posuzovat otázku, zda patrová garáž jako výsledek skupinové (družstevní) výstavby realizované v minulosti může představovat budovu z pohledu aktuálně platného práva.

45. Samotný zákon o obcích pojem „budovy“ nedefinuje, pouze odkazuje v § 31 odst. 1 na § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů (zákon o oceňování majetku).
46. Podle § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o oceňování majetku se budovami rozumí stavby prostorově soustředěné a navenek převážně uzavřené obvodovými stěnami a střešními konstrukcemi, s jedním nebo více ohraničenými užitkovými prostory.
47. Podle zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon) se budovou rozumí nadzemní stavba spojená se zemí pevným základem, která je prostorově soustředěna a navenek převážně uzavřena obvodovými stěnami a střešní konstrukcí (§ 2 písm. l).
48. Podle stavebních předpisů (vyhláška č. 268/2009 Sb., § 3) se rozumí budovou nadzemní stavba včetně její podzemní části prostorově soustředěná a navenek převážně uzavřená obvodovými stěnami a střešní konstrukcí.
49. Podle § 7 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 338/1992 Sb. o dani z nemovitých věcí platí, že předmětem daně ze staveb a jednotek je, nachází-li se na území České republiky, budova, kterou se rozumí budova podle katastrálního zákona.
50. Podle § 2 odst. 3 zák. č. 183/2006 Sb. (stavebního zákona) platí, že stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.
51. Žalovaný argumentuje tím, že patrové garáže jsou konstrukčně (stavebně-technicky) provázány tak, že se nemůže jednat o samostatné budovy. Nadto nejsou navzájem odděleny nosnými zdmi, což je podle žalovaného rovněž stěžejní pro možnost posouzení patrové garáže jako budovy.
52. Podle krajského soudu je však třeba na věc nahlížet v širších souvislostech.
53. Objekt řadových garáží byl od počátku reálně rozdělen vedením svislé rozdělovací roviny podél stěn sousedících patrových garáží. Dotčená patrová garáž nebo spoluvlastnické podíly na ní byly vždy samostatným předmětem právních vztahů. Stavebníci se nikdy nestali podílovými spoluvlastníky celého objektu řadových garáží. Naopak směřovali k tomu, aby byli vlastníky reálně vertikálně oddělených částí objektu – jednotlivých patrových garáží. Např. v bodě 10 Organizačních stanov družstva pro výstavbu garáží je uvedeno, že „*garáž je majetkem každého družstevníka. Cenu při prodeji si stanoví sám.*“ Nebo v kupní smlouvě ze dne 23. 5. 1989 uzavřené ohledně dotčené garáže mezi prodávajícím SBD „Zelená hora“ (stavebníkem patrové garáže) a kupujícími (fyzickými osobami) je v čl. I. uvedeno, že „*prodávající je vlastníkem řadové patrové garáže...*“. Geometrickým plánem byly rovněž rozděleny pozemky tak, že v současné době je každá patrová garáž součástí pozemku, na kterém je postavena.
54. Pokud je celý objekt právně rozdělen mezi vlastníky (příp. podílové spoluvlastníky) jednotlivých patrových garáží, je třeba z logiky věci dospět k závěru, že je možné i jeho reálné vertikální rozdělení na jednotlivé stavby (budovy). Krajský soud má za to, že veřejné a soukromé právo nelze v daném případě zcela izolovat. K tomu lze pouze pro úplnost poznamenat, že možnost reálného dělení stavby vertikálně je jedním z kritérií při

rozhodování civilních soudů v případech týkajících se rozdělení podílového spoluvlastnictví k nemovitým věcem.

55. Rovněž je třeba zohlednit, že shora užitá definice pojmu „budova“ jsou napříč právním řádem v zásadě totožné. Podle krajského soudu tak není možné přisuzovat tomuto pojmu různý význam podle okolností (např. pro účely přidělení čísla popisného nebo evidenčního, pro účely evidence v katastru nemovitostí nebo pro účely vymezení předmětu daně z nemovitých věcí). Naopak daný pojem má být vykládán jednotně pro celý právní řád České republiky. Kdyby zákonodárce nějaké odchylky stanovit chtěl, mohl je upravit, což neučinil.
56. Pokud by tedy patrová garáž neodpovídala definici budovy podle zákona o oceňování majetku, těžko by mohla odpovídat definici budovy podle katastrálního zákona nebo zákona o daních z nemovitých věcí. Byla by tak ve výsledku sporná správnost zápisu patrové garáže jako budovy v katastru nemovitostí, jakož i to, zda jsou patrové garáže předmětem daně z nemovitých věcí. Z hlediska soukromého práva by pak bylo diskutabilní, zda lze učinit platně předmětem převodu jednotlivou patrovou garáž jako součást pozemku, na kterém je postavena, nebo pouze celý stavební objekt nebo jeho ideální díl. To vše by významnou měrou zasáhlo do právní jistoty nejen žalobce, ale i ostatních vlastníků obdobně konstruovaných řadových garáží, jakož i správních orgánů.
57. Takové nerozumné důsledky nemůže krajský soud legitimizovat. Naopak krajský soud je povinen hledat a přijmout takové řešení, které se nebude přičítat racionálnímu upřádání společenských vztahů.
58. S ohledem na vše výše uvedené krajský soud dospěl k závěru, že budovami mohou být i reálně vertikálně oddělené stavby řadových garáží, ačkoli mají společné základové nebo nosné konstrukce nebo společné zastřešení nebo nejsou navzájem odděleny nosnými zdmi ale např. pouze zděnými příčkami, pokud fakticky (materiálně) splňují definiční znaky budovy podle § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o oceňování majetku: prostorová soustředěnost, převážná uzavřenost obvodovými stěnami a střešní konstrukcí, jeden nebo více ohraničených užitkový prostor. Z ničeho nelze dovodit, že by zákonodárce takové případy hodlal z definice budov vyloučit. Dotčená patrová garáž dané definiční znaky splňuje a představuje tak budovu.
59. Jelikož dotčená patrová garáž není stavbou dočasnou ani stavbou, která nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu, lze této garáži přidělit číslo popisné.
60. V daném případě není sporné, že k přidělení požadovaného čísla žalovaný disponoval řádnou žádostí jakož i kompletními podklady potřebnými pro její kladné vyřízení (tj. geometrickým plánem a dokladem, který osvědčuje, že budova byla uvedena do užívání žalobce), přesto k přidělení požadovaného čísla nedošlo. V postupu žalovaného proto soud shledal nečinnost.
61. K listinám, které žalobce a žalovaný doplnili k žalobě krajský soud uvádí následující. Listinami, které jsou součástí správního spisu, krajský soud nedokazoval. Podle ustálené judikatury, vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. Jelikož veškeré pro věc relevantní okolnosti vyplývají ze spisového materiálu, který krajskému soudu předložil žalovaný, soud shledal nadbytečným provádět dokazování jinými listinami než těmi, které jsou jeho součástí (týká se např. zprávy o činnosti ombudsmana ze dne 10. 5. 2023 nebo kopií projektové

dokumentace objektu 3, která navazuje na další objekt garáží, jehož součástí je dotčená patrová garáž).

V. Závěr a náklady řízení

62. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému, aby žalobci vydal doklad o přidělení příslušného čísla, jak je specifikováno ve výroku rozsudku.
63. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč. Žalobce nebyl v řízení zastoupen advokátem a ani žádné jiné náklady soudního řízení ve svých podáních neuplatnil. Celkem tak má žalovaný uhradit žalobci částku 2 000 Kč, k čemuž mu soud stanovil lhůtu 30 dnů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 10. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu